

men vi, de Fredsommelige, vi, der ville ind i regelmæssige Tilstande, ville netop af Politisk og Princip ikke ind paa Stridspunkter. Men sig mig, hvorledes kunne De komme til at undgaa disse Stridspunkter indtagen ved ligesaa mange Nederlag? Er det os, der rejse et nyt Stridspunkt, naar vi sige: Bliv ved det Gamle, der er ikke Spor af Realitets- eller anden Anledning til Andet — eller er det Ministeren, naar det forlanges, at vi skulle forlade det Gamle og gaa over til det Nye uden Spor af Nødvendighed? Saa siger den ærede Finantsordfører: Naar vi nu ikke bøje os for Ministeren, rejse vi et nyt Stridspunkt. Det have vi hørt paa mangfoldige Punkter, og derfor ere vi vegne tilbage her og der. Ministeren veed det og kræver, at vi forlade vort tidligere Standpunkt, thi ellers rejse vi et nyt Stridspunkt, og det ville vi ikke have. Veien til Forlig er belagt med Nederlag og Udmygelses, ligesom en vis anden Veie er vist Sted hen er belagt med gode Forsætter. Forrigt skal jeg henholde mig til mine tidligere Udtalelser om dette Spørgsmaal. Der er kun eet til, og det er et Spørgsmaal fra i Fjor. Det glæder mig, at jeg har faaet et Bidne fra Finantsudvalget for mine politiske Betragtninger, jeg skulde blot have et til, saa var det jo ogsaa gyldigt for Ketten. Jeg har hørt mange mærkelige Paastande, og dette her staar fuldt ved Siden deraf, for ikke nu at bruge endnu stærkere Udtryk, — hvorfor skal man udsætte sig for Formandens Klokke — naar det ærede Medlem mener, at jeg har billiget, enten at denne Anmærkning blev staaende paa Skront, eller at denne Anmærkning gif ud. Derimod veed jeg nok, at den ærede Minister mente, at han ikke kom igjennem med denne Anmærkning, men naar de Herrer lode den staa i Fjor lige overfor Folkethinget, kunde jeg jo ikke gjøre Andet end ogsaa lade den staa, men jeg har givet fornødne Antydninger, forsaavidt der skulde været Billighed til at lade den gaa ud, at jeg ikke vilde være med. Nu fortæller den ærede Ordfører her offentlig i Salen om noget ganske Andet, der skulde være passeret med mig i vedkommende Finantsudvalg. Denne Agerethed forekommer mig at være stridende mod alle Regler. Jeg afviser den bestemt ligesom mange andre Anekdoter af den Slags. Jeg ønsker netop ikke at staffe nye Stridspunkter og heller ikke at lide for mange uhyggelige Nederlag ved at forlade gamle Standpunkter. Med Hensyn til Andetbidragsforhandlingen oplyste den ærede Ordfører, hvor holdningsløst jeg stillede mig i dette Spørgsmaal; jeg havde i 1887—88 endogjaa stemt for 2det Bidrag — med ham

naturaligvis — til en provisorisk tagen Bevilling. Ja, jeg har stemt for mange Hundreder Andetbidragsbevillinger i de senere Aar, ligesom jeg ogsaa kommer til ved denne Behandling at stemme for mange Snes; det var det, jeg sagde Dem for. Jeg sagde Dem jo for, at jeg gjennem disse 3 Aar har stultet Forsøg ud, har prøvet det med enkelte Forslag, om De ikke vare villige til at gaa ind paa den Politisk at negte vort Votum til Andetbidragsbevillinger, og da de Forsøg, jeg gjorde ved anden Behandling bleve afflaede, kunde jeg ikke falde paa at spille Thingets Tid med at optage dem til 3die Behandling, og derfor kommer jeg til at stemme for Andetbidragsbevillinger under den specielle Behandling. Men mine Herrer! Jeg stemte mod Deres Finantslovsforslag. Jeg har ikke været villig til at give deres kjære Ministerium — Ministerespørgsmaalet er jo dødt — nogen Finantslov og heller ikke Andetbidragsbevillinger. Det Samme er Tilfældet her. Forkaste De vort Forslag og ville De ikke gaa ind paa denne Betragtning, saa komme vi — jeg kommer dertil, og jeg tænker, min Medforslagsstiller ligesaa kommer dertil — til at stemme for Snes af Andetbidragsbevillinger. Men derimod anerkjende vi ikke Deres Theori, vi misbillige alligevel hele denne Betragtning og sige, at en saadan Dækning af de provisoriske Bevillinger gjennem en saadan med provisoriske Bevillinger spækket Finantslov ere vi ikke med til at bevilge til det provisoriske Ministerium. Altsaa ved Punktum, ved Afgjørelsen, ved Endemaalet nedlægge vi den almindelige Protest, som det ikke er lykkes at nedlægge ved den specielle Behandling. Jeg skulde mene, at det er en logisk Fremgangsmaade, og at det burde paastjønnes af Finantsudvalgets Ordfører, at han ikke faaer Hundreder af Endringsforslag, men at vi lade os nøie med et, for at prøve Stillingen. Saaledes har jeg ment, at vi burde stille os af Hensyn til Thingets Tid, for ellers kunde man jo godt gjentage den Slags Forslag. Den ærede Minister skulde ikke komme og tale om Konsekvents, naar vi forsøge at gaa den mest konsekvente Veie og sige: vi deltage i de specielle Bevillinger, men komme saa til Slutning og sige: denne af provisoriske Bevillinger gjennemshrede Finantslov give vi ikke til et Ministerium, som vi overhovedet ikke ville give en Finantslov og dermed lovlig Adkomst. — Naar dernæst det ærede Medlem siger, at vi ere ude af Stand til statsretlig afgjørende at sige noget Andet ved Vedtagelsen af Andetbidragsbevillinger, end hvad der angaar Realiteten, og mente, at det var underligt, at jeg ikke imødegik